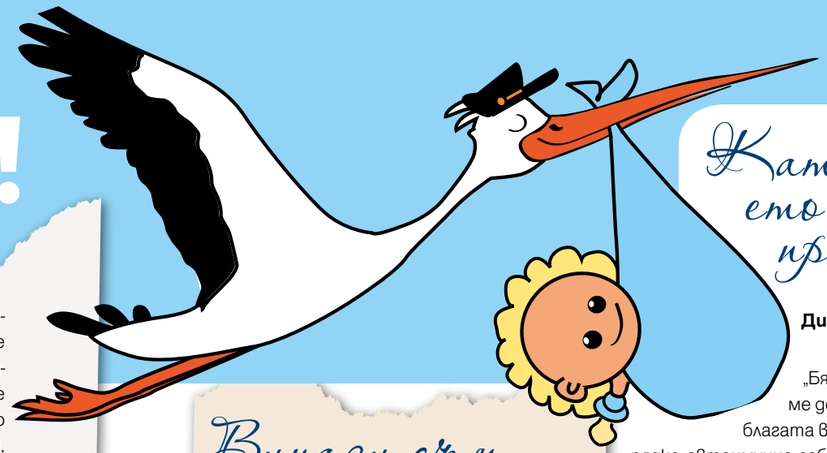
Добре дошло, бебче!

Пет жени разказват за своето изпълнено с препятствия пътешествие по пътя към майчинството.



Голям, силен и добър...



Мариета Волф, на 37 г., майка на Розана, на 12 г., и бебе Мартин, София

Това е ТЯ – д-р Юнакова от клиника „Щерев“ – на нея дължим щастието, което държим в ръцете си!

„Претърпях коремна операция от извънматочна бременност, при която беше отстранена едната тръба, и се наложи да тръгнем по лекари. След 1,5 г несистематизирано наблюдение и лечение в обикновена АГ болница се ориентирахме към Медицински център Репродуктивно здраве „Щерев“. Последваха две неуспешни инсеминации, а накрая ин витро.

Проблемите, с които се сблъскват жените, подлагащи се на такива процедури, са много: чисто физиологични (чести прегледи, вземане на кръв за изследвания, подлагане на хормонална стимулация), логистични (всекидневно посещение, понякога и двукратно, на клиниката, отсъствия от работа), финансови (един опит се движи по мои наблюдения в рамките на 4000 – 10 000 лв.), психологически. Невъзможността да дариш живот – това, за което си създаден на този свят – е много тежко бреме.

Когато лекарката ми каза: „Има бременност!“, не можех да реагирам. Толкова сълзи на отчаяние бях изплакала за тези 3 години и с толкова сълзи на радост бях посрещнала успехите на други жени с моята съдба...

Много хора смятат, че след като зачеването се е случило с АРТ процедура, то се води в графата „Рискова бременност“ и съответно раждането трябва да е с цезарово сечение. Аз бях сигурна, че ако няма изрични медицински показания за секцио, ще родя и второто си дете по естествения начин.

Така и се случи нашето чудо... На 4.05.2010 г. се роди нашия прекрасен Мартин! Той е точно такъв, какъвто го обещах на мъжа ми Вальо – голям, силен и добър и с него животът ни стана още по-хубав!

Нямам думи да изразя благодарността и възхищението си от д-р Юнакова, както и от целия персонал на клиника „Щерев“.“

Имах вярата, че ще сбъдна мечтата си

Валентина Иванова, на 35 г., майка на Георги, от Варна

„Със съпруга ми Йордан се срещнахме през 2003 г. и почти веднага започнаха нашите планове за розово бъдеще. Лека полека започнахме да ги осъществяваме, но този за децата не се получаваше. Не загубих надежда – имах вярата, че ще сбъдна мечтата си.

Месец след сватбата ни претърпях първата операция. Последваха още лоши новини и пак спешна операция – махнаха десетсантиметрова киста, яйчника и тръбите. Подготвяха ме за ин витро. Плаках и се самосъжалявах – мислех, че ще съм половин човек, че нямам шансове вече...

Стартирах първи опит ин витро и точно тогава ме поканиха на първата ми вълнуваща среща с фондация „Искам бебе“ и тяхната първа дарителска кампания. Една дама с голямо сърце направи жеста да сподели дарителския си ваучер с още някого и... изтегли мен. Това бяха първите ми сълзи на радост и вяра, че нещо добро е тръгнало да се случва. Всичко мина идеално, но... резултатът отново бе отрицателен. Казах си, че няма да се предам и ще продължа.



Записах час за първи преглед при д-р Стаменов в клиника „Надежда“, в София.

На 16.10.2008 г. видях двете чертички на теста. Плакахме и двамата със съпруга ми.... Родих нормално на 22.05.2009 г. в 18.57 нашия син Георги. Истински ме излекуваха д-р Стаменов и д-р Александров – те са „виновниците“ днес да имам син.

Винаги съм знаела, че ще имам дете



Теодора Шивикова, на 40 г., майка на Андреа Ясенова, на 2 г., от София

„Бях сигурна, че ще имам дете, затова когато разбрах, че имам проблеми и ще трябва да ходя по лекари, знаех, че това е само едно отлагане във времето!

Изминахме стандартния път на стотиците семейства с репродуктивни проблеми. Народът го е казал най-точно – ходене по мъките. При един дълъг път, какъвто се оказа нашия, постепенно разбрахме, че единственият ни шанс е ин витрото.

Емоционални проблеми, финансови проблеми, физически проблеми. Имаше от всичко, дълго и агонизиращо. Всъщност най-големият проблем беше да намеря Моят лекар – д-р Стаменов. Той направи животоспасяваща операция във втория месец от бременността – направи чудото възможно и бебето остана живо!

Прекрасно е наистина много слаба дума... И все пак в момента живея в най-прекрасната приказка. Да се събуждам с Андреа, да я водя стъпка по стъпка и да ѝ показвам света е наистина приказно. Моят съвет към жените, които се сблъскват с подобни проблеми, е да не губят време в отчаяние. Оставете се на интуицията да ви води, защото само тя ще ви доведе до вашето дете.“

Като море, което трябва да преплувам...



Диана Миловановa, на 43 г., майка на Елена-Мария, на 1 г. и 8 месеца, от София

„Бях на 38 г., когато с приятеля ми решихме, че искаме да имаме дете. След повече от половин година напразно очакване на благата вест се прокрадна съмнението, че нещо не е наред. Имам рядко автоимунно заболяване и започнах да се притеснявам да не би то да е станало причина за появата на репродуктивен проблем.

Загубих много време, сменях лекари и точно месец, преди да навърша 40 г., имах шанса да видя д-р Стаменов. И започна нашата обща борба за каузата БЕБЕ. Първият опит ин витро бе несполучлив, но на втория път чудото стана – бях бременна и то с близнаци! Още в първия месец обаче загубих едното детенце и никой не даваше гаранция какво може да се случи с второто. Искам да благодаря и на д-р Сигридов, който беше до мен и в най-трудните ми моменти.

Когато в една прекрасна лятна сутрин ми показаха малката Елена-Мария, заплаках на операционната маса. Пожелавам на всички жени, които се борят за бебчетата си, да изплачат тези сълзи и тези бушуващи емоции, насъбрани в годините.

Елена-Мария е вече на 1 г. и 8 месеца. И ако ме питате как измина това време ще ви кажа на ЕДИН ДЪХ, като приказка! Искам да се обърна към всички жени, които имат репродуктивен проблем. Всяка една ще има своето море, което ще се наложи, въпреки подкрепата на близките ѝ хора, да преплува съвсем сама. Имайте силата и вярата, че когато копнееш за нещо толкова истинско и смислено нещата могат да станат. Те просто се случват!“

Не забравяй, че не си сама!

Виктория Караджова, майка на Димана, на 6 г., от София

„През 2000 г. родих преждевременно, но загубих детето си. Така и не се разбра причината, нито пък защо след това не можех да забременея. Последва лечение, което продължи 4 години, с много лутане и много пари. Когато разбрах, че имам проблем, само си повтарях, че е невъзможно с мен да става – бях гневна, отчаяна, съсипана. И според мен най-големият проблем е да осъзнаеш, че това се случва с теб, но ти не си сама. Особено важна в този смисъл е дейността на фондации като „Искам бебе“. Благодарение на тях се срещнах с други като мен и видях, че не съм сама. Бременността ми беше трудна и когато родих дъщеричката си, първо си помислих беше, че имам невероятен късмет. И благодарих на Бог. А сега се боря за второ дете и се опитвам да помогна на момичета като мен.

Много силно ме възмущава дискриминацията на жените с репродуктивни проблеми. Например ограничението от 43 г. за извършване на ин витро процедури! Както и споровете около регламентирането на сурогатното майчинство у нас. Много е важно да има и кампании като „Повече българчета за България“, която проведоха от „Тройка на разсъмване“ и Радио „Витоша“. Колкото повече хора чуят за нашите проблеми, толкова повече и ще разберат и ще помогнат!“



Сн. shutterstock.com; личен архив; Лилия Йотова